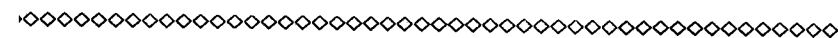
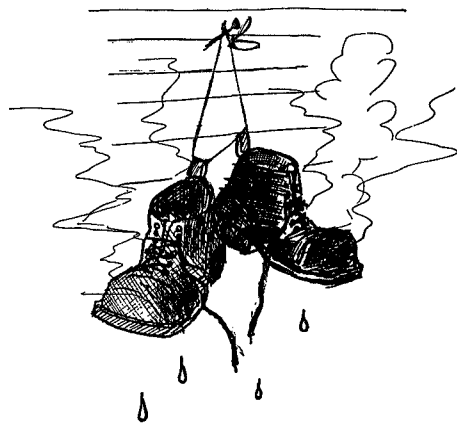

Det er nok av muligheter, sommer som vinter. Vinter ja, skiturer i disse traktene bør helst foregå ut på senvinteren når snøen har festnet seg. Ellers er det store sjanser for å gå en hel dag og brøyte løype, hvilket jo kan være en tvilsom fornøyelse. Men fra slutten av februar og utover er det tildels bra utfart. I det flotte fjellterrenget ved Jyversadelen har idrettslaget i bygda reist en prektik skihytte, hvor også turfolk er velkomne.

Videre beskrivelse av ruter eller turforslag kunne nok vært en tanke, men på den annen side får du neppe noen veiviser som er så sikker og hyggelig som kart og kompass.

Vel, dette var noen ord om «nye veier», nye for en alt for stor del av turfolket. Legg turen dit en søndag, du også!

Vel møtt på Sjøvidthøgda!

VED FOSSDALSVATNET

Av Kåre Halse

Nei, se her, paps! Søster vinket ivrig med den ene hånden og slo i ungdommelig begeistring ut med den andre. — Kom og se denne flotte utsikten!

Snart stod vi der sammen på den høye ryggen mellom Kamtjønnane og Fossdalsvatnet og hadde det herligste utsyn over Trollheimsfjella som stod og speilte seg i det store, stille vatnet. Dette var turens høydepunkt både i meter over havet og i storlagen utsikt!

Selv hadde jeg gått i fjellet så ofte jeg bare hadde hatt tid og anledning til det, men aldri hadde jeg opplevd noe så flott som dette. Dagen var solfylt og stille. Luften var krystallklar og frisk. Og lette, vennlige skyer lekte muntert over alle de kjente og kjære toppene som en her skulle se under en ny og morsom synsvinkel. Det ble en stor stund for en gammel fjelltraver.

Og det hyggeligste av alt var denne forunderlige gleden jeg følte på datterens vegne. Hun var tolv år og var med på sin første virkelige fjelltur. Tanken var å presentere henne for, og innvie henne i fjellet, og starten hadde ikke vært av de mest lovende. I gråvær hadde vi i løpet av de to første dagene tatt oss fram til Gjevilvasshytta, og vi hadde vært veldig spente før denne dryge etappen over Mellomfjellet.

Dagen før hadde vi snakket med blåfrosne fjelltravere som var kommet over fjellet fra Trollheimshytta. Da hadde snøskurene

pisket over toppene og lagt fjellet kvitt, og de stakkars sommerturistene hadde hatt en sur og stri tårn. Vi måtte aldri tenke på å begi oss over Mellomfjellet, sa de. Turen er lang og tung nok i godvær. Den ville bli altfor lang for jentungen som hadde liten trening i å gå i fjellet, mente de.

Mens vi satt der tvilrådige og telte på knappene om vi enten skulle legge oss for på Gjevilvasshytta neste dag eller prøve å komme oss tilbake til Jølvatnet, kom en alvorlig Magne Haave inn i peisestua med siste nytt om været. Han kremtet hemmelighetsfullt og begynte å messe som en prest: Trollheimen og Sylene — lettere vær etter hvert. Fredag — opplett!

Og oppklarning ble det så det skinte i alle lier. Vi slukte morgenmaten og tok farvel med kjenninger på hytta. Blant dem var en trønder-lensmann jeg hadde truffet i fjellet året før. Da hadde jeg fortalt om de gilde fiskevatna oppe i Neådalen og sitert Gudmund Kårvatn som sa: Du kan ikke unngå å få fisk der. — Men enn om du ikke henger uti noe da? spurte lensmannen, — hopper fisken opp på land til deg da?

Før jeg skiltes med Haave, spurte han: Var det du som fortalte lensmannen om ei tjønn med fisk som hoppet opp på land til fiskerne, så de kunne sanke plukkfisk?

I godværet gikk det lett opp liene fra vatnet, og vi syntes vi holdt bra fart. Men da vi var kommet oppunder Blåhø, ble vi innhentet av Kringkastingens Karlson som gikk som en åkerpasser på akkord. Vi fikk regulert ham ned på halv fart og gikk sammen med ham oppover langs Kambekken.

Snart kom vi til den botaniske fjellhagen og gikk fra stikke til stikke og lærte om den enestående floraen her oppe ved Gjevilvasskammen. Hver og en av disse sjeldne fjellplantene er et lite bevis for at toppene her oppe har stukket opp av breen under siste istid. Og sammen med andre kjensgjerninger som konservator Gjærevoll kan fortelle om, gjør de at vitenskapen forhåpentlig snart kan slå i bordet og påstå at Gjevilvasskammene er et unntak.

Siden ble det rast oppe ved Kamtjønnen med røyk og radl, stubber og sang, og jeg er ennå ikke kommet over at kameraet skulle skuffe

da jeg skulle forevige Håkon i hans opptreden med Fjellsangen her oppe mellom steinurene og snøbreene ved den isblå tjønna.

Like etter var han bak neste blåne, og vi så ikke mer til ham før vi kom ned til Trollheimshytta i kveldinga. Da hadde vi slentret og spankulert langsetter Mellomfjellet og rastet både titt og ofte.

Slik holdt vi en lengre stans nede ved Fossdalsvatnet. Her fant søster rester etter en del reinsdyr som måtte studeres. Og mens jeg ventet et stykke lengre fremme, fant jeg på å ta fram snelleboksen og kaste utover vatnet. Boksen var ny den gangen, og jeg var oppsatt på å trene på dette miniatyr-sleggekastet, enda jeg visste at det var umulig å få fisk så høyt til fjells.

Men så dukket det opp en flokk turister, og da de spurte både alvorlig og deltagende om jeg hadde fått napp, forstod jeg at dette var for dumt. Av ansiktene skjønnte jeg at jeg kunne spare å forklare meg, og jeg kunne siden bare trøste meg med at jeg i hvertfall gjorde en god gjerning og spanderte et fett glis på hver av mine tilskuere.

Kartet hadde fortalt at det skulle være bratt nedover fra Mellomfjellet til Follaldalen, og vi hadde også hørt frasagn om dette geiteterrenget. Kattuglemark ville sikkert en god venn ha sagt om landskapet. Og da vi stolpret i vei utover, fikk vi syn for sagn. Det var bare hump i hump gjennom hele kroppen mye over halvtimen, mens vi hele tiden hadde meisen på ryggsekken dunkende i nakken så stjerner og satelitter danset for øynene. Vi måtte faktisk hvile etterat vi var ferdige med denne durable unnabakken. Pusten hadde vi nesten ikke tort trekke under veis, og det tok tid å få hjertet ned på plass igjen.

Heldigvis visste vi lite om dette da vi satt oppe ved Fossdalsvatnet. Der var det ingen sorger som rev oss ut av stemningen. I ro og mak kunne vi beundre panoramaet vi hadde foran oss.

Lengst til venstre skjøt Neådals-Snota opp, og siden fulgte Salen og alle kjenningene blant Todalsfjella mellom den og Follaldals-Snota. Til høyre for Mellomfjellet stakk Trollhetta til værs sammen med Geithetta og Svarthetta. Sjelden skulle en se dem alle så flott oppmarsjert!

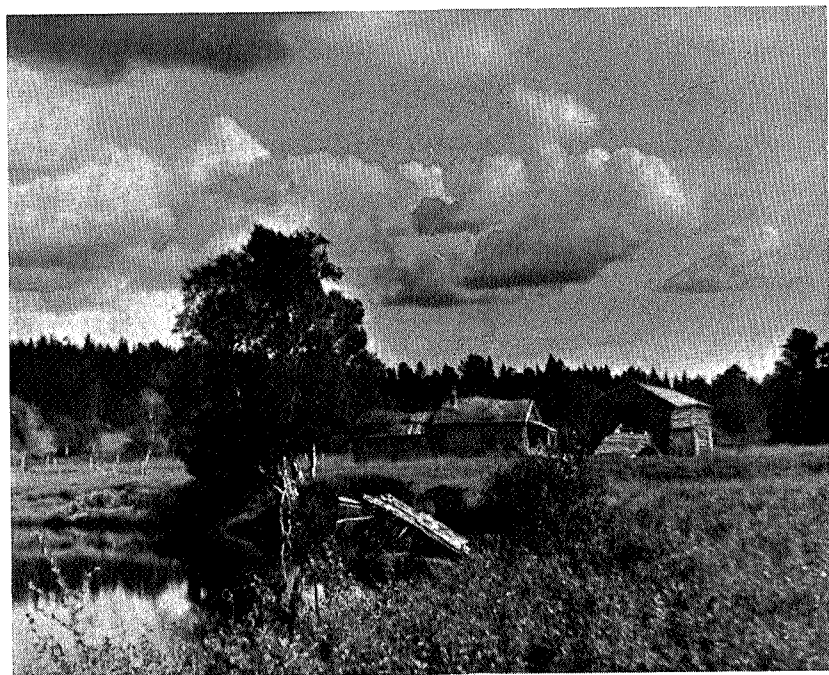
Jeg ble sittende i stum undring. Men Liv Sigrun fant ord for alt

det nye hun så, slik hun hele tiden hadde gjort det på turen vår. Små detaljer fikk henne til å bryte ut i begeistring som smittet. Og hun hadde funnet mange av dem på sin skjeve gang på begge sider av vardingene: Små blomster, underlige steiner og merker etter dyr og fugler. Og alt dette og mere til hjalp hun meg å se med nye og undrende øyne.

Det store ved stemningen ved Fossdalsvatnet var at vi på en forunderlig måte opplevde den sammen.

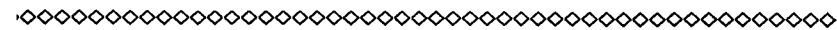
— Har du sett noe så supert? spurte hun. Jeg kunne bare nikke til svar. — Hit må vi senere også fortsatte hun.

Og jeg har allerede vært der mange ganger siden, i tankene. Minnet er av dem en gjerne vender tilbake til.

Øyvollen i Singsås

Gunnar Setsaas

MED RIKSVEI 640 MOT SUNNDAL OG SØR-TRØNDELAGS UTPOSTER

Av Henry Strand

De som vil besøke Sør-Trøndelags utpost mot syd-vest, finner den letteste veien dit ved å legge kursen fra Oppdal rett vestover mot Sunndalen. Tar man riksvei 640, som strekker seg sju mil lang fra Oppdal til Sunndalsøra, kommer man inn i en storslagen natur, der Vognill og Ålbus dovne lier glir umerkelig inn i Møres steile og ulendte landskap. De som har tatt denne veien mot vest vil aldri glemme den. Vel er den ikke så kjent som Trollstigen, men den er likevel en av Trøndelag og Møres mest imponerende ferdselsårer.

La oss følge veien noen mil nedover og se hva som møter oss. Vi starter på Oppdal hvor høyden er 545 m.o.h. Gjennom de storslagne Oppdalsbygdene strekker den seg på ferd mot vest. De tunge fjellene er ennå langt unna. Bygdene Vognill og Ålbu kranser den med prektige gårder og veldyrket mark. Vil man inn i selve fjellheimen kan man nå ta avstikkere til Rennebu og til Gjeviltvatnet. Langs hele riksvei 640 er det en rekke sideveier som fører inn i den vidunderlige fjellverdenen. Den har lokket smale, kronglete armer ut av de trange dalene, og du kan forsere dem til fots, på sykkel og noen steder med bil også. Men vi drar videre. Veien skjærer gjennom Lønset etter 21 km. Fjellene rykker oss inn på livet, og en aner rygg i rygg mot vest. Det er den veien vi skal.

Langt inn i Vinndal, som strekker seg mot nordvest, har den